

ԳԻՇԵՐ ՅԱՐԽԱՆԿԷԼ

Մինչդեռ ընդ մէջն ի վեր ամբարձեալ
 Ի Դրվինա գետ արկանէ աղօտ փայլ,
 Անդ արեմուտք՝ յայնկոյս ծովուն ի բոսոր,
 Վառին շքեղ և հրգօր:
 Աստեղք ոմանք, ընդ կապուտակն երկնածիր,
 Աչն յերկնից, յաշխարհ ի քուն համասփիռ.
 Յայնժամ ըզվիշտս ի միռացօնս արկեալ պուէտ
 Կըրթի զանցելոյն զհետ:
 Խայտան ոգիք՝ թռուցեալ յաշխարհ բացակայ,
 Միտք անդ աճեն ըղձիւք բարւոյն ապագայ.
 Զարթուն, ցընորք... հընչէ քընար սըրբազան
 Յաւեաաւար երգոց բան:
 Սաւառնաթի փարի զափամբ զոր կորոյս,
 Ուր նա երբեմն ազատութեան ետես լոյս,
 Ուր՝ զըզլուղ ալեօք իւրովք՝ գետ Նեւա
 Զափն համբուրէ կռանխտեայ:

* *

Անդ՝ յայնժամ կեանքս եռայր ալեաց հանգունակ.
 Երկնից կամարն էր առաւել կապուտակ,
 Ամենայն ինչ բարձր ինձ թուէր սըրբագոյն,
 Եւ կիրք մաքուր՝ ջերմագոյն:
 Իսկ աստ՝ սառոյցք շուրջանակի. միտք մարդկան
 Ի թաւալ գայ ի ցեխ նըսեմ ի տուընջեան,
 Իբրու թէ չէր բընաւ ծագեալ աստ արեւ,
 Խռովեն զողի խորհուրդք սեւ:
 Է. Շէշիսքից

* *

Կեանք տուել են քեզ խելք և միտք ու կորով
 Որ չընկճիս դու աշխարհիս չար դէպքերով.
 Այլ դու ինչո՞ւ շոյա կը փընտռես գերեզման՝
 Որ ազատիս բաղդին ձեռքէն անգուման:
 Ոչ մի միայն, այլ գեւ խիստ շատ վիշտք, տաճնապք

Որտի մայանք, նաև երբեմն հրճուանք
Պիտի ղըրկէ Աստուած առ քեզ կամակար,
Մինչդեռ վարես աշխարհիս մէջ կեանք երկար:

* *

Արդ՝ ջօրացիր գիտակցաբար և յօժար
Քաջ համարձակ դու քո ճամբադ առաջ տար.
Քու անձնական այդ վիշտերդ պահ մի մոռցիր,
Եւ յօգնութիւն տառապելոյն երթ հասիր:

Մըտիր ի ծով կենցաղական ալէկոծ,
Համբեր վըշտաց և անմըռունչ տար ցաւոց...
Այն ատեն կեանքըդ չսոցնիր դուր և դարտակ,
Այլ օգտաւէտ կը լինին ջանքդ և վաստակ:

* *

Ոպա երբ դու միտքըդ բերես կեանքդ անցեալ,
Հոգիդ կ'առնու յարազուարճ ուր լոյս, նոր փայլ,
Ի պատերազմ ամրապընդած քո կ'որով
Որվերջ կենացդ ըզքեզ պահէ անխըռով:

Անցեալն, ներկայն և ապագայն քեզ համար
Քեզ անտարբեր են, զի ունիս խիղճ արդար.
Եւ երբ յետոյ լի արդեամբք քուկին կեանքըդ կընքես
Ըստեղծողիդ փառք տալով աչքըդ փակես:

Թրգմն. Հ. Ք. Վ. ԲՈՒՆԵՐԵԱՆ

